

прѣметналъ — прѣметналъ, послѣ се обърналъ въ снѣженъ буранъ и свирналъ по полето...

— Измислици сж това!

— Ама че измислици!... А въ Бждни вечеръ и не само туй се случва!... Вѣщици по стжпкитѣ кръстосватъ; черни дяволчета на хоро играятъ, рѣмжатъ и се каратъ... Речи до самитѣ зори бѣснѣятъ, проклетитѣ; а щомъ забие камбаната за въ църква, — запрѣмѣтатъ се, запрѣмѣтатъ!... Кой въ долъ, кой въ трапъ, кой въ хралупа!...

— Лъжи сж то... — повтаря Колю, а самъ се свива отъ страхъ и се услушва. И му се чува, че нѣйдѣ нѣкой подсвирква и се смѣе изтихичко...

— Чуешъ ли какъ подсвирква проклетника му!... казва Колчо и снѣма шапка, та се кръсти...

— Кой, кой е това?... Ами ти, ти не плаши пѣкъ!... Съвсѣмъ нищо нѣма...

— Да не мине пжтъ на кончетата само, а то инакъ до утрѣ не ще стигнемъ!...

Колю, макаръ и да не вѣрва въ караконджо и таласъми, но се му става страшно, и той мисли, че не е злѣ, все пакъ, да се прѣкръсти...

Небето е тъмно, облачно... Колю нищо не вижда: отпрѣдъ се мърда тъмниятъ гърбъ на Колча; горѣ надъ очитѣ стърчи нѣкакъвъ тъменъ клинъ, навѣрно, това е края на качулката... Ето всичко, което може да различи Колювото око. И нему се струва, че той плува въ нѣкакво тъмно, пространство; че ж-ж! — конетѣ ще стжпятъ въ разтворилата се прѣдъ тѣхъ пропасть, — и всичко: и шейни и Колю, и Колчо, и конетѣ — прѣз' глава ще полетятъ на долу... Ухъ, страшно! Той се чуди, какъ тѣй Колчо кара конетѣ: какъ той намогва да разгледа въ такава тъмнота пжтя, и какъ може да за-